

[Bertel Dahlgaard.]

af dette ting. Derfor er det også rigtigt, at folketinget gennem denne forhandling får lejlighed til at give udtryk for sin opfattelse.

Når man skærer forskellige, ikke så få, vildskud i de sidste ugers offentlige debat bort, tror jeg ikke, der er væsentlig forskel mellem den almindelige befolknings opfattelse og følelse og den opfattelse og følelse, der er almindeligt rådende her i tinget. Der er een ting, der går igen i de mange protester, som er fremkommet mod løsladelserne, og det er den sunde betragtning, at der ved benådning på dette område i hvert tilfælde ikke bør gives større strafnedsættelse end ved tilsvarende straffe for andre kriminelle forbrydelser. Jeg tror, den opfattelse næres af hovedparten af den danske befolkning, og det, jeg har anført fra forhandlingerne her i folketinget ved gennemførelsen af straffelovstillægget af 1946, understreger, at den samme opfattelse også dengang var folketingets. Men kan der være enighed herom, så bliver det et spørgsmål, hvorledes en sådan sammenligning er praktisk mulig, thi der gives jo ikke en bestemt, ensartet målestok for benådning af andre kriminelle forbrydere. Den strafnedsættelse, der finder sted gennem benådning, er forskellig under hensyn til en individuel vurdering af de pågældende fanger.

Jeg kan ikke se rettere, end at hvis man her i tinget vil tilstræbe at komme så nær som muligt til den hovedbetragtning, jeg har nævnt, og som jeg tror der vil være enighed om mellem befolkningens store flertal og folketinget, da må man fastslå, at indstillinger fra fængselsmyndighederne om benådning af landssvigere fremtidig må passere de samme instanser som benådningsindstillinger vedrørende andre kriminelle forbrydere, det vil sige, at indstillinger om benådninger af landssvigere må passere den domstol, som i sin tid har afsagt dommen, idet jeg iøvrigt går ud fra, at ankenævnets virksomhed udløber i den nærmeste fremtid. På grundlag af domstolens udtalelser og under hensyn til den opfattelse, der har fundet udtryk her i tinget, må justitsministeren selv under sit parlamentariske ansvar træffe sine afgørelser.

Jeg har på justitsministerens redegørelse

her i dag forstået, at han og regeringen er rede til at følge sådanne synspunkter i fremtiden, og det kan det radikale venstre kun udtrykke tilfredshed med, men vi har her i dag ønsket at præcisere vor opfattelse af det hidtil passerede.

Aksel Larsen: Det er efterhånden blevet klart for befolkningen, det er blevet offentligt dokumenteret og tildels officielt erkendt, at der i forholdet til landsforrædere og krigsforbrydere, altså dem, der blev dømt eller skulle dømmes i henhold til straffelovstillægget af 1945, er handlet i groveste strid med denne lov, dens forudsætninger og dens mening, at man på en hel række områder — måske alle — har behandlet dem anderledes og langt mildere end efter lovens bogstav, lovens ånd og de bemærkninger, der ledsagede lovforslaget, da det kom til sidste og afgørende behandling her i tinget. Det er endvidere dokumenteret og erkendt, at disse forbrydere, landsforrædere og krigsforbrydere, er blevet behandlet bedre under afsoningen af deres straf end almindelige forbrydere.

Det ærede medlem hr. Poul Møller har med henvisning til det, der er kommet frem om forholdene i straffelejren på Kjærs-hovedgaard, henstillet til den højtærede justitsminister at interessere sig for dette og gribe ind og har stillet det konkrete forslag, at de pågældende krigsforbrydere overføres til Vridsløse. Jeg tillader mig at gøre opmærksom på, at det tidligere er kommet til befolkningens kundskab, at også de grove forbrydere, der befinder sig i Vridsløse, dømt efter straffelovstillægget af 1945 med senere revisioner, i forhold til de øvrige kriminelle forbrydere ligefrem fører et herreliv, så jeg tror ikke, at man derigennem sikrer, at der bliver lighed i behandlingen under strafafsoningen.

Det er temmelig iøjnefaldende, at medens vor strafferetspleje på mange områder hinker bagefter og man virkelig kunne ønske reformer, således at strafafsoningen kunne foregå under forhold, der gjorde fangerne bedre egnede til, når straffen var afsonet, at begå sig ude i livet, er disse reformer i praksis gennemført for en mængde af dem, der blev dømt efter straffelovstillægget, og det endda så vidtgående, at jeg ikke tror, nogen ville drømme om at foreslå, endsige